

[P. Mortensen.]

bunder i, at to Nationaliteter skal leve Side om Side med hinanden? Nej, afgjort ikke. Jeg har selv i mange Aar været Medlem af min egen Bys Kommunalbestyrelse, hvor ogsaa det tyske Mindretal er repræsenteret, tidligere med 4 Repræsentanter, nu kun med 3. Men her har der ikke været vekslet skarpe Udtalelser mellem de to Nationaliteters Repræsentanter, tværtimod, der har hersket Forstaaelse mellem de to Nationaliteter. Eller se engang paa Arbejdet inden for en Række neutrale Foreninger, ja, selv inden for Fagforeningerne. Der forekommer jo ikke her nævneværdige Sammenstød, som har deres Rod i, at to Nationaliteter skal leve sammen.

Nej, vi har i Sønderjylland et Mindretal, der ikke har været bange for at stille sine Krav, Krav, som efterhaanden stort set er blevet opfyldt. Den danske Nation har givet Mindretallet alt, hvad en Nation overhovedet kan give, og dette har vakt Tilfredshed i vide Kredse inden for det tyske Mindretal. Derfor tror jeg ogsaa, at naar det ærede Medlem Hr. Jens Møller taler om store Modsætninger og om den dybe Kløft mellem de to Nationaliteter, saa forveksler han sikkert sig selv og sin Presse med det tyske Mindretal som Helhed.

Vi har alle set, at den tyske Udenrigsminister von Ribbentrop har udtalt, at Tysklands nuværende Grænser er endelige, og at det næste Skridt skal være Hjemkaldelse af alle tyske Folkegrupper til Riget, saaledes som det allerede er paabegyndt i Randstaterne. Det ærede Medlem Hr. Jens Møller har i Tinglev holdt en Tale, hvori han har taget Stilling til dette Problem og bl. a. har udtalt, at det tyske Mindretal har sin Plads og sin Gerning i Nordslesvig og ønsker at blive der, og at kun det tyske Riges Fører kan hjemkalde det. Endelig indeholder Dagspressen i Dag Meddelelser, hvori det i meget bestemte Vendinger siges, at Hitler vil have samtlige Mindretal hjem til Riget, og at alle Betæneligheder, der maatte opstaa i den Anledning, maa vige; Førerens Program skal gennemføres.

Jeg vil gerne knytte en eneste Bemærkning til disse her nævnte Udtalelser, nemlig denne, at hvis dette Skridt nu gennemføres, vil det sikkert kunne bidrage meget betydeligt til Europas Fredeliggørelse.

Duborg: Den højtærede Statsministers Udtalelser her ved Finanslovbehandlingen bekræftede en Formodning, som allerede i Forvejen var til Stede, om, at Regeringen agter at benytte Krigen som Paaskud til at

standse den Skattereform, paa hvilken Arbejdet jo allerede var godt begyndt. Det maa erkendes, at visse Former af Skat, og da navnlig Spørgsmaal om Ændringer i Toldloven, næppe lader sig behandle i en Krigstid, paa et Tidspunkt, hvor man ikke aner, hvorledes de handelspolitiske Forhold vil stille sig efter Krigens Afslutning. Men dette kan dog ikke være nogen Begrundelse for at standse Arbejdet paa en Reform med Hensyn til den direkte Beskatning her i Landet, og da navnlig Ejendomsbeskatningen. Det er en af Krigen fuldstændig uafhængig Sag, hvorledes hele dette principielle Spørgsmaal skal bringes i Overensstemmelse med Tidens Krav.

Det erkendes fra alle Sider, uden partipolitiske Hensyn, at det nuværende Skattesystem har overlevet sig selv. Det er ved Tidernes Udvikling blevet behæftet med saa store Fejl, at man maa og skal have det ændret, saa det bedre svarer til de nuværende Vilkaar. Dette var jo ogsaa Grunden til, at Skattekommissionen i sin Tid blev nedsat. Den nuværende Beskatning er bygget op stykkevis, gennem en meget lang Aarrække, og man kan vistnok sige, at Systemet efterhaanden er blevet et skattemæssigt Vildnis, som kun et Faatal er i Stand til at hitte ud af. Skatteyderne har jo for længst opgivet Forsøget blot paa at forstaa, hvad de skal betale, efter hvilke Regler der paalignes. Det kan man heller ikke forlange, at nogen Skatteyder skulde kunne hitte ud af, og det tør vistnok siges uden at forklejne de ærede Medlemmer af vore kommunale Raad, at det i meget betydelig Grad ogsaa gælder disse Medlemmer.

Imidlertid maa man forstaa, at hele Omvæltningen i vor Økonomi, i Beskæftigelse og Fortjeneste inden for de forskellige Erhverv, i Løbet af de sidste to Menneskealdre har flyttet ikke blot Folkene, Menneskene fra de forskellige Kommuner til andre Kommuner, men ogsaa Fortjenesten og dermed Skatteevnen; men sammen med denne mægtige Flytning af Skatteevnen er Skattebyrderne ikke flyttet i tilsvarende Grad, og under denne Tilstand er der altsaa opstaaet disse komplet urimelige Uligheder i de forskellige Kommuner med Hensyn til Skatteevne og Skattebyrde. Det forekommer mig, at Krigen er et daarligt Paaskud at benytte til nu ikke at ville fremme en Ændring i dette Forhold, og jeg vil endogsaa sige, at hvis Krigen overhovedet skulde influere paa Regeringens Stilling til det Spørgsmaal, saa maa det da være paa modsat Maade.